

Anatomia humana

SANT JOAN AQUÍ, ALLÍ I SEMPRE

Jorge Bello

Sant Joan ja és passat, aquí i allí, i ara accepto el repte de veure què hi ha en comú entre el Sant Joan menorquí, sobre tot aquí, i el Sant Joan barceloní, sobre tot foc. Què hi ha en comú?

Tal vegada hi haurà algú que pensarà que aquesta pregunta és inútil. S'equivoca, però, perquè recordarnos mútuament el que tenim en comú és una bona manera de recordarnos que som pobles separats per la mar, però alhora ben fermats per lligams forts i inesborrables.

Units som més forts que separats, lligats som més poderosos que deslliats. És més el que ens uneix que allò que ens separa. Encara més: és més allò que nosaltres volem que sigui per unir-nos, que allò que d'altres volen que sigui per separar-nos.

❖ NO ÉS UN JOC DE PARAULES. És un sentiment ben arrelat al cor menorquí i al cor barceloní. Aquest sentiment, per Sant Joan, puja visceral i es manifesta vigorós. Això d'amar de casa en casa és un fet comú entre el Sant Joan menorquí i el Sant Joan barceloní. I això és ben bonic.

Per Sant Joan, fiets i ja no tan fiets

🌀 És més allò que nosaltres volem que sigui per unir-nos, que no pas allò que d'altres volen que sigui per separar-nos

van de casa en casa per arregar mobles vells i llenyes diverses, i a la nit, a la plaça, en feien foguera. I llavors la ciutat s'omple amb la màgia de mil places de foc, mil fogueres que deixaven volar la imaginació.

Però, ai!, això dels fiets casa per casa arreglant quelcom per fer foguera a la plaça del barri és un costum que sembla que perd color, sembla que es torna blanc, pàlid. Ara, per tal que la pal·lidesa es torni ver-

mellor, per tal que no es perdi res del que hi havia, ara hi ha el «Explica'ns el teu Sant Joan».

L'altre tret que és comú al Sant Joan de les dues riberes és la voluntat ferma i decidida de conservar la tradició, de mantenir viva

i activa la tradició de fer les coses com es feien sempre. Però, ai!, el temps és inexorable i cruel, i ens obliga a canviar alguna cosa aquí o allí.

Per tal que res no es perdi, per tal que res no sigui a l'oblit, cal que tothom posi a l'abast de tothom tot allò que recordi del Sant Joan d'ahir. Si no recordem, ai!, oblidarem. I si oblidem, ai!, mala cosa serà. La memòria és vida, l'oblit ens fa vulnerables.

El programa «Explica'ns el teu Sant Joan» és una iniciativa del diari «Ara» i l'Ajuntament de Barcelona per tal de recollir tota la matèria sensible que es recordi del Sant Joan. Volen recollir fotos i pel·lícules antigues, i sobretot records, anècdotes, històries, vivències, experiències d'ahir, per tal que tinguin vida per sempre.

Aquell record sensible s'ha d'escriure i donar-lo amb nom i cognom, o anònimament. També es pot enregistrar el record, aquella anècdota, allò que va passar aquella nit de fa tems, de manera oral, amb veu i emoció, i quedarà la veu, i allò que expliqui, per sempre.

La iniciativa s'adreça a tothom que vulgui compartir els records personals d'un Sant Joan inoblidable. Amb tot aquest material infinit, perquè Sant Joan és infinit, i és infinit el que s'ha viscut al voltant d'un Sant Joan, el diari «Ara» i l'Ajuntament de Barcelona fan promesa de fer-ne una edició.

❖ HEM D'ENTENDRE que faran una edició en paper amb allò seleccionat, i que alhora hi haurà una edició digital, és a dir, una pàgina web en la qual quedin per sempre més, ben desats, els records gràfics, escrits i orals d'un Sant Joan infinit.

És una bona idea, potser per imitar, per tal que els records del Sant Joan quedin a l'abast de tothom, fins i tot després que ja no estiguin entre nosaltres les persones que hagin deixat el relat del record, escrit o parlat, o la foto familiar d'aquell Sant Joan que ningú vol oblidar. La tecnologia moderna fa que aquest projecte sigui fàcil, i que quedi per sempre més.

bello.cat / jordibello@gmail.com

Es racó d'en cambreta

ELS VIKINGS

Gustau Juan Benejam

Qui no se'n recorda de la famosa baralla d'espasades entre Kirk Douglas i Toni Curtis, a la pel·lícula «Els Vikings», de 1958? O tantes d'altres d'aquells bàrbars pagans de l'extrem nord-oest d'Europa, que a l'Edat Mitjana van esfereir l'Occident cristià i civilitzat, assaltant monestirs pròxim a la vorera, remuntant el Sena i atacant París i, fins i tot, saquejant l'Al Andalus refinat, amb les seues crueltats sense fi?

Idò, aquells sanguinaris bàrbars rossos de llavors són els rics, civilitzats i envejats països nòrdics d'avui: suecs, noruecs i danesos. I els danesos fa una setmana que van fer eleccions legislatives i les va guanyar el bloc de dretes.

Amb tota naturalitat, la primera ministra, que governava amb un bloc d'esquerres, tot i ésser el cap de la llista més votada amb un 26,40 per cent dels vots, l'endemà mateix de

les eleccions va presentar la dimissió, sense armar esvalots de cap casta.

Dinamarca té, també, un sistema parlamentari proporcional, semblant al d'aquí, on solen obtenir representació un bon grapat de partits, com a les passades eleccions locals i regionals nostres, el passat 24 de maig. D'ençà de la II Guerra Mundial ha tingut governs de coalició i no sempre governa el cap de la llista més votada.

❖ ARA, EL CAP DEL PARTIT LIBERAL Lars Rasmussen negocia la formació del nou govern pel bloc de dretes. Amb açò, aquests vikings acaben de donar-nos una bona lliçó de naturalitat democràtica, a dreta i esquerra.

Perquè, ja ho hem vist i ho veim. La vella dreta -el PP- ha tret foc pels queixals en perdre bona part del poder local i la previsible pèrdua, també, de una part prou important del poder regional en formar-se els nous governs de les comunitats; de la boca dels seus dirigent han sortit trons i llamps, i en surten encara, pensant en les properes eleccions generals, a pocs mesos vistes. I retreuen allò de

🌀 Amb tota naturalitat, la primera ministra (danesa), ... tot i ésser el cap de la llista més votada ... l'endemà mateix de les eleccions va presentar la dimissió, sense armar esvalots de cap casta

la llista més votada, que no van retreure quan, al seu dia, van aconseguir importants governs municipals on el bloc de dretes era majoritari però no tenia la llista més votada.

Els partits nous, ara claus per formar o invertir governs, de dretes o d'esquerres, mostren un aire prepotent més propi de qui per primera vegada toca poder (com els nous rics del poder polític), que de gent democràticament madura.

❖ I L'ESQUERRA, EN GENERAL, està donant un espectacle ben bé decebedor per a molts dels seus vo-

tants, amb tants d'estires i arronses per les presidències de les institucions, per les cadires en definitiva, després d'haver proclamat arreu que el més important eren els programes, les polítiques.

I és precisament mirant aquestes esquerres que, al diari «Ara» de fa deu dies, hi vam poder veure un acudit gràfic on es mostrava una piràmide que tenia dalt una cadira amb braços -la dels càrrecs públics-, amb una llegenda que deia: no sé per què, però ara tothom en diu programa.

Realment, els vikings d'avui ens queden una miqueta enforsa.